

TRISTESSE

*Nem ligetekben járnak csak az árnyak,
az aszfodélosz-rétekhez közel,
becézéseidbe is hazajárnak
közénk, mikor még álmod átölel.*

*Mi is a hús — tövis- és rózsaváros,
mi is a mell — redők és bársonyok,
és mi a haj, a hónalj, a homályos
mélységek és a szem, mely fellobog:*

*a Hajdant hordják: régi szeretőket,
s a Majdant: ha már nem becézgeted,
ne hallgasd meg — hisz éppen kimenősek —
a halk s a hangos esküvéseket.*

*S azután tristesse, november magánya,
sír vagy a bot, melyre a béna dül —
az ég nem áld meg, a ciprus, a gyászfa
áll csak óriásként, rezdületlenül.*

KELYHEK

*Kelyhek virágfüzérben,
oly érthetetlenek,
melyik és merre — kérdem —
a legrejtelmesebb.*

*Mind oly üvegszerűn áll,
bár száras és gumós,
egyik őszik a fűszál,
de a másik a hús.*

*Sohasem-érthetően
tárgyatlan, felemás,
alig-beburkolt ölben
fölizzás, sápadás.*